

#### 4 Октомврий.

Ржцетѣ ми увисватъ отъ умора. Падатъ отъ масата и писалката се изхлузва върху бѣлата покривка и я изцапва. Черни петна, голѣми разлѣти, които се просмукватъ отъ тънката тъканъ. Азъ ги гледамъ и виждамъ какъ тѣ се сливатъ, сливатъ, приближаватъ се и образуватъ голѣмия черенъ брѣмбаръ, който умори Зарко. Той хвърчи, вие се надъ главата ми. Отъ очитѣ му огнени пламъци изтичатъ и ме обхващатъ . . . азъ почвамъ да горя . . . ще изгоря . . . ще умра.

— Брѣмбарътъ! Брѣмбарътъ! Спасете ме! спасете! помощъ! . . . — завикахъ съ нечовѣшки гласъ и съ усилията на безумнитѣ избѣгахъ изъ стаята си вѣнъ на двора. Щомъ се намѣрихъ въ градината между болнитѣ, страшния кошмаръ ме остави. Спокойниятъ и приветливъ день се стели, като нежна усмивка и възвръща спокойствието ми.

Около менъ сж болни войници, излѣзли сж да се полюбуватъ на октомврийското слънце, което е толкова меко, невѣмъ милва съ лжчитѣ си. Неволно почнахъ да се вирамъ въ войниците, които бѣха немошни и неджгави, обвити въ парцаливи халати, подъ които се показватъ засѣчени бѣли дрехи. Нѣмотията въ болницитѣ отъ день на день се увеличава. . . Значи годината отъ войната ще се ознаменува съ пълно обедняване и изтощение...

Немошни и неджгави . . . безъ ржце, безъ крака, или неподвижни като пънове, управлявани отъ нѣкакви рефлексии, съ блуждаещи очи, сбрѣчкани лица, или непрестанни тихи усмивки на получено вѣчно блаженство... Единъ люлѣе главата си като махало, а до него другъ бърчи вежди и премята очи, готовъ всѣки мигъ да се засмѣе неудържимъ смѣхъ, а никога усмивка се не вижда на лицето му.

Малко по-нататъкъ, младъ червендалестъ момъкъ маха ржцетѣ си, равномерно отъ горе, на долу и отъ долу на горе, безспирно подъ тактъ, сякашъ мълчеливо вика своитѣ другари, защото е намѣрилъ врагове. До него седналъ на единъ камъкъ малко попригърбенъ размахва ржце, другъ и невѣмъ се варди отъ несжществующи врагове, нападнали го съ щикове да го не набу-